

Небојша Човић, некадашњи председник Координационог центра за Косово и Метохију, огласио се ауторским текстом поводом бриселског дијалога и подношења захтева Приштине за чланство у Савету Европе.

Човићев текст објављујемо у целости:

„Сагласан сам са тим да је важно да покажемо конструктивност и отвореност за разговор, али Бриселски дијалог је одавно изгубио сваки смисао. Чак и техничка питања нису само техничка, јер су, од када овај процес води Мирослав Лајчак, изгубила онај важан елемент - статусну неутралност, која мора да буде апсолутни предуслов за свако од предложених решења.

Замка у коју смо упали потписивањем Бриселског споразума је да смо ми, у складу са преузетим обавезама, њиховим спровођењем заправо радили против својих интереса,

Дошао је тренутак да Србија искочи из лонца – да је више не кувају

Пише: Небојша Човић
понедељак, 30 мај 2022 19:13

док друга страна већ 10 година не ради ништа и, уз благонаклон однос бриселских преговарача и гарантора споразума, само купује време. Иако наша конструктивност има своје аргументе, довели смо се у ситуацију из оне приче о жаби која је стављена у хладну воду која се полако загрева, па и не схвата да се кува. Дошао је тренутак да из тог лонца искочимо.

Годинама говорим о томе да је процес потпуно обесмишљен чињеницом да се оно што је потписано - а пре свега ЗСО - не спроводи и да је тешко поверовати да земље, од чије финансијске и политичке подршке зависи опстанак ове квази државне структуре на окупираном делу наше територије, што, сложићете се, може да буде снажан "аргумент" за убеђивање привремене локалне самоуправе на КиМ, не желе да овај инструмент употребе да обезбеде да се њихови пулени одговорно и цивилизовано понашају. То указује само на једно - да приштински западни ментори подржавају овакво понашање.

Важно је рећи да се не ради само о благонаклоном односу према приштинским политичарима, већ о систематском дволичном приступу једног броја западних администрација, пре свега САД и ВБ, али и Немачкој, па и Француској, који активно дезавуишу и крше све потписане међународно обавезујуће документе, како би, на крају приче, на силу истерале своје сопствене циљеве који су у потпуној супротности са оним што је договорено, потписано и верификовано чак и у - још увек - највишем и једином међународном телу чије су одлуке обавезујуће, СБУН. Ту су и Резолуција СБУН 1244 и Дејтонски споразум, али и остали споразуми, као што је, на пример Споразум из Осла, који Израел флагрантно и некажњено крши последњих двадесет година, уз безрезервну подршку Вашингтона и незабележену бруталну прекомерну употребу силе против палестинских цивила.

Сваки потписани споразум, а нарочито међународни, је обавезујући, пре свега за потписнице. Међутим, поред споразума верификованих у СБУН, Бриселски споразум није једини који се не спроводи уз индиректну подршку Вашингтона и осталих западних администрација. Дезавуисањем и кршењем Минских споразума, из исте кухиње и истом методологијом, свет је доведен на ивицу нуклеарног рата и краја људске цивилизације. Да су ови споразуми спроведени онако како је договорено, садашњег рата у Украјини не би било. Тако да главне кривце не треба тражити на истоку, већ много западније.

Последњих дана се често у негативном контексту говори о паралели коју је руска администрација повукла између приступа колективног запада према тзв. Косову и ЛНР и ДНР. Уз часне изузетке, многи су скочили са површним оценама да је „Путин забио нож у леђа Србији“, а заговорници увођења санкција су одушевљено прихватили ту тезу за

промоцију овог става. Моје виђење је другачије. После оволике хистерије, јасно је да запад никад неће признати ни ДНР ни ЛНР, а ни референдум на Криму. Изјава Г7 са краја прошле недеље је то и потврдила. То нама даје снажан аргумент у комуникацији са чланицама Г7 управо у вези са подршком коју дају свом неуспешном квази-државном пројекту на нашој територији, јер, све док таква њихова подршка траје, њихова аргументација против руског односа према ДНР и ЛНР пада у воду. Апсолутно поштовање територијалног интегритета и суверенитета држава чланица УН мора да се примењује на све, а не како се коме свиди. И ту се сваки разговор на ову тему завршава.

Ниједна империја у историји није мирно пропала, већ је покушавала да по сваку цену задржи своју премоћ. У моментима сужене свести, чак и рационално незамислива цена је прихватљива да би се доминација продужила. У овим последњим тренуцима хегемоније САД и силецијског понашања које је довело свет на ивицу катастрофе, не чуде покушаји да се ствари додатно убрзају и неки пропали пројекти на силу заврше преко ноћи. У том контексту треба посматрати и молбу Приштине за пријем у Савет Европе. Чак и да не кренемо од правних контраверзи - да се ради о непризнатој територији, која није и која никада неће постати чланица УН, већ само од стања људских права на територији којом привремено управљају окупациони органи локалне самоуправе, скандалозно је и срамно да уопште има чланица СЕ које су спремне да овакву кандидатуру подрже. Управо због шовинизма и отворене подршке кршењу људских права Срба на КиМ, ни Курти ни Османи, и поред свег упињања и молби, не могу, на пример, да се састану ни са једним значајнијим представником администрације чак и њима наклоњеног Џоа Бајдена. Али зато подршку имају, на пример, од Велике Британије и Немачке, које историјски имају најмалигнији утицај на Балкану, а Велика Британија и глобално.

Након седнице Савета за националну безбедност, министар спољних послова је рекао да су наше обавештајне службе известиле учеснике да две велике земље пружају логистичку и сваку другу подршку захтеву Приштине за чланство у СЕ. Крајње је време да отворимо карте и јасно кажемо које су то земље, иако је јасно да се ради управо о оним које сам већ поменуо.

На седници се говорило и о већ повученим признањима и о томе да имена земаља које су повукле признања неће бити објављена до тренутка када се процени да је то потребно. Сама процедура пријема у чланство СЕ може да траје и пар година, али ће надлежно тело СЕ најкасније у јуну донети одлуку да ли ће ову кандидатуру уопште узети у разматрање. Иако сматрам да не треба чекати дуго са информацијама о повученим признањима и да је треба објавити пре доношења ове одлуке, контра-аргумент је да се тиме земље, које су своја признања овог окупираног дела наше територије повукле, непотребно излажу притисцима.

Иако је ово изузетно осетљив тренутак, када је један поредак већ срушен, а други се тек успоставља, када сва досадашња правила не важе и када у глобалном Дивљем Западу силецијски приступ, који су и до сада примењивале САД и њихови сателити, постаје једини начин понашања, реално, њихов глобални утицај данас је мањи него што је био пре неколико месеци. Да ЕУ не узимамо у обзир, јер је управо она, како се испоставило од краја фебруара, највећа америчка колонија у којој је локални губернатор Велика Британија.

Међутим, остали дојучерашњи савезници САД су почели да се дистанцирају и више не одговарају на Бајденове телефонске позиве, тако да је и потенцијал притисака на земље које желе да укину признање тзв. Косова мањи данас него што је био пре неколико година, или чак и прошле године. И то је оно што треба имати у виду, и то је још један од разлога због чега се покушава да се ствари убрзају и на КиМ и у БиХ. Истовремено, треба бити свестан и опасности од покушаја инструментализације појединих тела УН, попут ГС и Савета за људска права, којима САД и њене западне савезнице манипулишу зарад својих интереса. Иако свесне да ова тела немају никакву извршну моћ, тиме се урушава углед УН у целини.

У овако мутној води, многе ствари су другачије од оног како покушавају да нам их представе. Притисци, претње, уцене... Ако су тако сигурни у свој приступ и у убојитост својих санкција, шта им значи подршка мале Србије, коју су, не тако давно, покушавали да угуше санкцијама, брутално бомбардовали и окупирали део њене територије. Ако је наша подршка тако важна, требало је боље да размисле деведесетих година када су се на нама иживљавали. Ово што се сада дешава је један од завршних чинова оног што су управо они започели пре тридесет година.

Али да кренемо од оног чиме нам се прети и чиме нас уцењују:

Изостанак европских инвестиција.

Тачно је да су ЕУ и поједине чланице највећи инвеститори у Србији. Пре свега из сопствених интереса. Европске компаније које инвестирају у Србији изнесу из Србије на име профита годишње вишеструко већи износ од оног који су инвестирале. А њихове владе сада прете, у правом неоколонијалном маниру, да ће, уколико не следимо њихове

интересе на уштрб сопствених, повући ове инвестиције. Говори се о милијардама. Али нико не говори о милијардама штете које су исте ове земље направиле нашем народу и нашој земљи незаконитом агресијом 1999. године. Можда бисмо могли и једно и друго да ставимо на папир, па да видимо где смо. И колику одштету би требало да плате.

Успораване европских интеграција.

Које, реално, више не постоје и поред флоскула које се повремено олако користе како би се кандидатима замазале очи. Земље Западног Балкана су једине на којима се примењује бирократски приступ процесу интеграција. Све остале земље су примљене пре него што су биле и близу испуњењу услова који се нама данас постављају - јер је то био геостратешки интерес ЕУ. Из овог следи да пријем Србије и осталих земаља у региону није геостратешки интерес ЕУ. Да постоји искрена жеља да Србија постане чланица, никада нам не би био постављен услов легализације незаконито окупираног дела наше територије.

Са друге стране, ми тврдимо да је чланство у ЕУ наш стратешки интерес, али и да ми никада нећемо пристати на услов из Поглавља 35, које је посебно направљено само за нас и ни за једну другу земљу у Европи. Сви су свесни колико је све ово празна прича. А ми сада треба да своје интересе погазимо због њихових. И онда француски председник изађе са лукавим предлогом о Европској политичкој заједници која наивне земље које би да уђу у ЕУ треба да натера да интересе чланица ЕУ ставе испред својих сопствених, а без икакве конкретне перспективе уласка у ЕУ у наредних 20 или 30 година?! И, реално, забије ексер у ковчег перспективе проширења ЕУ, у чијем је прављењу, узгред буди речено, он био главни дрводеља.

Много можемо да научимо од Турске, која је деценијама у чекаоници ЕУ. Као и у случају Западног Балкана и Србије, сви су свесни да она никада неће ући у ЕУ, али сви играју своје улоге. И Турска деценијама тврди да је њен стратешки интерес улазак у ЕУ, али, све ово време, све што ради, ради са стратешком визијом којом се штите и унапређују искључиво њени национални интереси, који су неретко и директно супротстављени интересима ЕУ.

Забрана присуства седницама које се тичу европске безбедности.

Дошао је тренутак да Србија искочи из лонца – да је више не кувају

Пише: Небојша Човић
понедељак, 30 мај 2022 19:13

Чак и не знам шта ово конкретно значи.

Резултати последњег испитивања јавног мњења показали су шта наши грађани мисле о европским интеграцијама. Очигледан је, како се то у бирократским круговима каже, замор с тим у вези, што због дужине процеса, што због непринципијелног условљавања и Брисела и појединих утицајних чланица ЕУ. Другим речима, сити смо и празне приче и притисака. А причу о санкцијама Русији или било којој другој земљи треба коначно и једном заувек ставити ад акта. И гледати искључиво сопствене интересе. Без обзира на притиске и излизану причу о европској будућности", закључује Небоша Човић.

(Спутњик)